

Klemen Jelinčič Boeta

Pesmi

Dušam

V vrtincih je svet zgrajen,
tistih iz želodca, podzavesti,
ki jih v sonce spreminjamo,
mirno svetlobo,
modro sapo za eno luč.

Pridite duše,
varujte, svetove ustvarjajte,
zaščitne, preprečilne,
pridite, zavrtite vrtince,
da izstopijo slike,
sanje,
ki jih je moč obnoviti,
oživiti,
izpolniti.

Zvoki, podobe odstranite,
da bo prostor za nove luči,
eno podobo.

Jozefina

Kot kruh v Templju
sediš tam na mestu,
besede kuješ,
pravljичne zgodbe,
ko v učnem paru posedava
na dvorišču ob kamniti škarpī,
kjer si potrpljenje delila,
ob vodnjaku globino tlakovala,
da duši mir naložiš,
iz sosedstva skočiš,
se v drevesu list premakne,
ptič mimo prileti
in se otok zgane,
na besedo opomni.

Pridna čebelica je na oknu pristala,
odprla svoj panj mojemu toku,
da se izgradnji celic pridruži,
brenči mojemu heliksu,
naravnava frekvenco,
da se lahko s krili v poklon razprostrem
pred stolom, na katerem sediva,
imperialnem prestolu črnega in belega porfirja
na okroglem piedestalu
s tolmunu sveže smaragdne vode naokoli,
s pticami, ki sedajo se čudit.
Škrlatna so ogrinjala,
belo perilo
in modro je v ozadju,
mi je na oknu prišepnila mala čebelica.

Kaplje s tvojih prstnih konic so me zbudile,

me nesle do tvojega prsnega koša,
mehke podrasti,
razvejane kot vesolje najinih duš,
najinih odsevov drug v drugem,
projekcije poželenj, ki sva jih leta nosila,
da bi jih zdaj pela,
izgovarjala s svetim jezikom ponavljanj,
lip, tako potrpežljivo posejanih
v vrtu, iz katerega ni izgona.

Mladenič, moje sonce, moj mesec,
koraki med njima,
poteši mi žejo,
naj tvoj pot postane moj,
da lahko polížem kaplje s kopja,
stisnem,
zloščim čelado,
tvojo konico poleg moje
v pršenju lepote naslednjega jutra.

Jaz sem ta, ki ga srečujem v tebi,
tebe v sebi,
kot košato figo,
kapljo vode, ki odseva drugo,
ponavljajoče se fraktalne delce,
ti si jaz, jaz ti,
enakost v mirovanju.

Kot oblak mehek nasmešek

so cvetni listi na tvoji dlani,
nežna tvoja slast,
ki nosi šepet v moje drobovje,
rumen metulj jadra čez pogled,
se na hrbtu mali psiček sonči.

Pesem mi poj, harfist,
okrasi mi jutro
z melodijami širjav,
gazel, ki se pasejo,
dremajočih leopardov na drevesu,
pod katerim razmišljam,
vejo, da si ohladim nemir,
senco, kamor se stopim.